Работата е страна ясна

Дотолко бяше ясно. Надзре Никола, единъ отъ убийцитѣ на дядо Ивана, чака и Арсо да убие, съ помощта на двамина разбойници.

— Назадъ! разбойници! извика Арсо

Нещастни тѣ злоумишленници, като попарени, се спуснаха и прескочиха сръбораръ.

— Още по-добрѣ! продума Арсо: — тѣ сами дадоха поводъ.....

Азъ насилмъ го накарахъ да преноощува въ моята кѫща; той на сутринята се изгуби.

С Г Н С
Градски архив
ф. ..... оп. .....
№ .....

V.

Единъ мѣсецъ Арсо се не вѣстяваше въ градътъ ни; кѫдѣ се е скитавалъ, какво е правилъ — това си остана тайна. Азъ имахъ случай да го попитамъ два три пѫти за тѣва — но тѣмното мълчание бѣше единствения неговъ отговоръ.

Единъ день по пладнѣ Арсо влѣзе въ моята стая: той бѣше блѣденъ, като мъртвецъ; очитѣ му бѣха влѣтнали, но погледа съ бъдещъ огнь; краката и рѫцѣтѣ му трепереха — той изглеждаше страшно, ужасно вълнение.....

Зачудѣнъ отъ това негово състояние, азъ го попитахъ да не е боленъ. Той въ отговоръ на ~~тѣва~~ моето запитване се усмихна, но усмивката му въ тѣва время бѣше демонска, блѣдилитѣ му бузи на мигъ се зачервиха и той, като ма сръсна за рѫката, продума: „Ще дойдешъ ли сѣдъ мене?“ и безъ да почака, на сама ма потегли.

Слънцето силно печеше; хладенъ потъ рукне отъ челото ми, а Арсо още ма дърпаше, като ма водеше изъ тѣмнитѣ улици. Той крачаше бързо, съ наведени глави; по странна случайность нашитѣ пѫти се намѣрихме на онѧ мегданъ, дѣто бѣше убѣденъ дядо Иванъ; тогава тоя день тъй бѣше горѣщъ, но мегданя бѣше тѣменъ